

Redakcyja: Kraków, ulica Filipa L. 11.
Administracyja: Kraków, Długa L. 5.

Adres na telegramy: **Naprzód, Kraków.**
Telefon Nr 396. — Konto czekowe Nr 834.095.

Prenumerata miesięczna:
z odsyłką **2 K**, bez odsyłki **1 K 60 h**,
zagranicą 2 mk. 30 fen., 3 fr. 50 ctm., 2 1/2 szyl.,
70 ctm. ameryk.

Prenumerata tygodniowa w Krakowie 40 h.

Numer **8 h**, poświęteczny **4 h**.

NAPRZÓD

Organ centralny polskiej partii socjalno-demokratycznej.

Wychodzi codziennie (z wyjątkiem niedziel i świąt) o godzinie 5 popołudniu, a nadto w poniedziałki i dni poświęteczne o godzinie 9 rano.

Dział inseratowy: Kraków, Gołębia L. 2.

Ogłoszenia (inseraty)

kosztują od miejsca wiersza jednoszaltowego drobnym drukiem (petitem) za pierwszy raz 20 halerzy, następnie po 10 hal. — **Nadesłane** od miejsca wiersza drukiem petitowym po 40 hal. za każdy raz. Śluby, zaręczyny i nekrologi po 80 hal. od wiersza za każdy raz.

Załączniki (prospekty i t. d.) przyjmuje się za cenę 2 kor. za 100 egzemplarzy dla zamiejscowych, a 1 kor. za 100 egzemplarzy dla miejscowych prenumeratorów.

Reklamacye otwarte są wolne od opłaty pocztowej. — Redakcyja rękopisów nie zwraca i bezimiennych listów nie uwzględnia.

Wiedeńska fala obskurantyzmu.

Wódz antysemitów Lueger usiłuje obecnie złagodzić swój atak na uniwersytety, dokonany na zjeździe katolickim. Do wszystkich profesorów uniwersytetu wiedeńskiego, którzy w prasie dali wyraz swemu oburzeniu, wystosował on listy z wyjaśnieniem, iż nie tykał bynajmniej kwestyj związanych z nauką, protestował tylko przeciwko awanturom studentckim, uchylającym godności wszechnic.

Otoż odnośny ustęp przemówienia Luegera brzmiał dosłownie, według sprawozdania antysemitckiego „D. Volksblatt'u“, następująco: „Osiągnięto już wiele, lecz nie osiągnięto wszystkiego. W ojczymś mieście mojem — Wiedniu stało się już, że szkoła ludowa przestała być terenem spornym: zgodnie działają nauczyciele i katecheta (oklaski); krucyfiksu nie ośmielią się tu nam zabrać. Ale mamy jeszcze do spełnienia inne wielkie zadanie, chodzi o zdobycie zwłaszcza uniwersytetu. Uniwersytety nie powinny zostać nadal areną idei przewrotowych, areną rewolucyi, areną antypatryotyzmu i bezreligijności. (Burzliwe oklaski). Sądzę, że wszyscy będziemy nieznużeni. W jedności z duchowieństwem, od którego nieraz nas chcą oddzielić, zjednoczeni ze wszystkimi, co z nami są jednej myśli, kroczyć będziemy naprzód w najświętszych dóbr naszych obronie; da Bóg — zwyciężymy. (Burzliwe oklaski). W tej myśli pozdrawiam was wszystkich, jako braci moich w ojezyźnie mej Austrii, wołając: naprzód, naprzód, w końcu musi przecznieć światło zapanować!“

I to nazywa Lueger nie zapowiedzią ataku na uniwersytet, na wiedzę, nie groźbą jakiegos najścia Hunnów, lecz krytyką... zachowania się młodzieży w murach uniwersyteckich! Trudno posunąć kłamstwo dalej; także i cynizm: p. Lueger w roli delikatnej osoby, którą rażą „brutalne gwałty“ akademików! — wódz antysemitów, którzy zgwałtu uczynili swój kunszt taktyczny! Nie trzeba ludzi się zresztą, iżby burmistrzowi Wiednia zależało cośkolwiek na opinii reprezentantów nauki wiedeńskiej: nie, uląkł się on wrażeń, które jego otwartość wyrzucić mogła na t. z. partycha wolnomyślnych. Łatwo je było wprząść do antysemitckiego rydwanu, ale pod warunkiem cichej jazdy — bez palenia z bicia, czyli bez zbytniego kompromitowania ich w oczach wyborców, w oczach liberalnej prasy...

Tymczasem p. Lueger tak niedyskretnie, niedelikatnie, niedyplomatycznie je popchnął, że im na głowę spadł ich багаż wolnomyślny; szczęściem lekki багаż; być może zbytniego

wstrząśnienia mózgu to nie wywoła; i — wyjaśnienie sprawę załagodzi...

Że Luegerowi nie chodziło oczywiście o zrehabilitowanie się w oczach profesorów, świadczy choćby fakt bezmyślnej kampanii antysemitów przeciw szczeniowi ospy. Świeżo właśnie odbyło się w Wiedniu zebranie lekarzy, celem zaprotestowania przeciwko gołosłownemu oświadczeniu Luegera na radzie miejskiej, jakoby szczenie więcej pociągało za sobą ofiar ludzkich, niż epidemia ospy! To mówi burmistrz stołeczny o ospie, która ongi tak niestychanie grasowała w Europie i którą dopiero system szczepienia znacznie osłabił!

Ale obskurantyzm, ale barbaria czepia się nawet tak użytecznego, nikomu nie zawadzającego środka — jak szczenie, byle schlebiać małowieszczańskiej ciemnocie, choćby kosztem zdrowia publicznego.

Nowe bezprawie pruskie.

Dnia 26 listopada b. r. zbiera się na ostatnią swą sesję w obecnej kadencji prawodawczej — sejm pruski, wsteczny, trójklasowy; wykoszlawiona instytucja rzekomej władzy prawodawczej ludu w Prusach, długoletnia kuźnia wyjątkowych praw dla ludności polskiej w zaborze pruskim, w pierwszym zaś rzędzie dla polskiego ludu pracującego.

W przededniu zebrania się sejmu, o zdemokratyzowanie którego obecnie zaczynają prowadzić walkę robotnicy w Prusach, hakatystyczny rząd Rzeszy przygotowuje nowe więzy polskiej klasie robotniczej. Jak szereg faktycznych danych wskazuje, w przekładanych parlamentowi przepisach o zebraniach znajdują się artykuły, będące prawami wyjątkowymi dla Polaków. Już przy otwarciu obecnej kadencji prawodawczej sejmu, rząd pruski w mowie tronowej zapowiedział nowe ustawy celem ochrony niemieczyny na kresach, które zarazem miały być prawami wyjątkowymi, skierowanymi przeciwko Polakom. Obecnie rząd pruski przystępuje do urczyznienia zapowiedzianych „reform“, przedkładając sejmowi nowe przepisy o zebraniach i stowarzyszeniach.

Dzisiejsze pruskie przepisy o zebraniach wkładają na zwolujących takowe obowiązek zgłoszenia zgromadzeń, omawiających sprawy publiczne, w urzędach policyjnych, które są obowiązane wydać natychmiast oświadczenie, iż zebranie zostało zameldowane. W niektórych tylko państwach południowo-niemieckich niema obowiązku meldowania zebrań w miejscowych urzędach policyjnych. W projekcie zaś nowego prawa, które ma obowiązywać w całym państwie niemieckim, pozostawiono przepis o obowiązkowym meldowaniu zebrań

w urzędach policyjnych, z tą jednak zmianą, iż policyja musi natychmiast wydać poświadczenie o zgłoszeniu zebrania, odmówić jej nie wolno. Ta drobna zmiana tyczy się jednak tylko zebrań, obradujących w języku niemieckim; dla zebrań zaś nieniemieckich, projekt rządowy przewiduje konieczność uzyskania specjalnego pozwolenia policyi, które to pozwolenie uzależnione jest od zlej lub dobrej woli urzędników policyjnych. W pruskich stosunkach oznacza to, iż policyja nie zezwoli na urządzenie zebrań robotników polskich, duńskich, francuskich, czeskich, włoskich i t. p., których dużo bardzo pracuje w Niemczech.

Wowe to prawo, w zupełności krępujące wolność zebrań naszych braci i towarzyszyków w zaborze pruskim, ma swoją dosyć długą historię. Takich przepisów ograniczających w zupełności prawie wolność zrzeszeń i zebrań specjalnie dla Polaków domagano się ze strony hakatystycznej już dosyć dawno. Pierwsze próby w tym kierunku poczyniono przed laty dziesięciu w Westfalii. Kapitałisci nadreńsko-westfalscy sprowadzili zastępy robotników polskich do swych kopalń i hut, chcąc przy ich pomocy zmniejszyć normy zarobkowe tamtejszych górników i hutników. Liczono na to, że robotnicy polscy, to masa wygłodniała i nieświadomiona, która winna dostarczyć głównie kadry łamistrejków. Lecz pod tym względem spotkał ich zawód.

Dzięki pracy związków i uświadomionych socjalistów polskich, masy chłopów polskich sprowadzone do Westfalii przez przemysłowców kopalniano-hutniczych zaczęły się organizować zawodowo, zaczęły się uświadamiać. Ruch robotniczy polski zaczął się potęgować. Dla złamania tego potężniejszego ruchu, policyja pruska, inspirowana przez westfalskich kapitalistów, zaczęła rozwiązywać polskie zebrania socjalistyczne, żądając, aby obradowano na nich w języku niemieckim. Gdy zaś najwyższy sąd administracyjny pruski orzekł, że takie żądanie policyi jest bezprawiem, wtedy narodowo-liberalni kapitałisci w Nadrenii i Westfalii poczęli się domagać wydania odnośnego przepisu prawnego, uniemożliwiającego zebrania polskie. W owym czasie rozwiązano kilka zebrań polskich w Poznaniu, jedynie dlatego, że zebrania te odbywały się w języku polskim; podobnie rozwiązano kilka razy w Halli, z zebraniemi, zwołanemi przez naszych towarzyszyków. Kiedy zaś najwyższy sąd administracyjny takie postępowanie policyi pruskiej jeszcze raz uznał za bezprawie, kiedy zaś z drugiej strony posłowie narodowo-liberalni, będący przedstawicielami wielkiego przemysłu napierali na rząd pruski, aby pospieszył się z wydaniem odpowiednich przepisów, zabraniających Polakom zwoływania zebrań polskich,

wtedy ówczesny minister policyi von der Recke, z wysokości swego ministeryalnego fotela kategorycznie oświadczył, że policyja ma prawo rozwiązywać zebrania, jeżeli urzędnik nie rozumie języka „obcego“, w którym zebrani obradują. Najwyższy sąd administracyjny ciągle jednak potępiał postępowanie policyantów pruskich, uważając rozwiązywanie zebrań polskich, z punktu prawnego, za bezprawie. To skłoniło pruskiego ministra policyi Hammersteina do wygłoszenia w dniu 7 maja 1902 r. w sejmie pruskim mowy, w której oświadczył, że z dotychczasowymi wyrokami sądu administracyjnego się nie zgadza, a w sprawie zebrań polskich proponuje inne środki. Tymi innymi środkami są właściwie wyjątkowe prawa przeciw Polakom, które rząd pruski przedłożył parlamentowi do przyjęcia.

Charakterystycznym jest fakt, iż ogólnopństwowe prawo o zebraniach i stowarzyszeniach, które obiecywano przedłożyć parlamentowi od lat 36, dopiero teraz rząd Rzeszy zamierza przedstawić Izbie poselskiej w Berlinie. Przez taki długi okres czasu rząd zwlekał, mimo to, że sam parlament kilkakrotnie domagał się, aby mu przedstawiono projekt nowego prawa w tej kwestyi. Rząd Rzeszy, właściwie powiedziałby można — rząd pruski, zwlekał, nie miał bowiem w parlamencie większości, któraby zgodziła się na wstawienie do ogólnopństwowego prawa o zebraniach i stowarzyszeniach, przepisów ograniczających wolność zebrań narodów nieniemieckich, głównie zaś Polaków. Obecnie uważa widocznie, że przy obecnym składzie parlamentu, nadszedł już czas i śmiało, bez obaw można będzie przepisy powyższe, naruszające konstytucję, do przyjęcia sejmowi przedłożyć. Możliwem jest, iż nadzieje rządu Rzeszy są złudne, gdyż odrzucenie projektu rządowego zależy od zachowania się różnorodnych grup wolnomyślnych. Będą miały one sposobność do wykazania swego „liberalizmu“.

Energiczną i otwartą walkę nowym bezprawiom, skierowanym głównie przeciwko polskim robotnikom i chłopom, wypowiedziała jedynie socjalno-demokratyczna partya Niemiec. Wszystkie organy partyjne zgodnie popęły nowy zamach na koalicyjne prawo polskiego ludu. Na całym szeregu zebrań towarzysze niemieccy gwałtownie występowali i przeciw noweli o zebraniach. Dla scharakteryzowania poglądu klasy robotniczej w Niemczech na to nowe bezprawie rządu pruskiego, przytaczam poniżej uchwałę kartelu związków zawodowych we Wrocławiu w tej sprawie. Brzmi ona następująco:

„Wrocławski kartel związków robotniczych, reprezentujący 54 miejscowych filij centralnych związków zawodowych, zwraca się do parlamentu z usilnem żądaniem,

— Naturalnie.
— Więc przypuszczacie, że Fadiejewa?...
— Przypuszczać, nie przypuszczam, ale zawsze nie podoba mi się, że nasz Kotowski tak wciąż przy niej wisi. Po co ma sobie nią chłopak głowę zawracać? Toż to — między nami mówiąc — lafirynda...
— Mieszka w tym samym domu, co i my, to jest ja i Kotowski.
— Taak? A gdzie macie skrzynki do listów, pewnie na dole?
— Na dole.
— No, wiecie, możeby lepiej było, aby listy z Londynu nie przychodziły na adres Kotowskiego. Zawsze to: strzeżonego Pan Bóg strzeże, jak mówi przysłowie. Muszę mu to powiedzieć przy sposobności. Oho! Ale to już po drugiej, na mnie czas. O wpół do ósmej muszę być w warsztacie. Bywajcie!

Czyżewski poszedł do domu, a Janek stał w drzwiach sali i, patrząc na tańczących, rozmyślał nad podejrzeniami stolarza. Czyżby to być mogło, aby Fadiejewa utrzymywała stosunki ze szpiegiem lub sama była szpiclówką? Wydawało mu się to wręcz nieprawdopodobnem, a jednak słowa Czyżewskiego pozostawiły pewien ślad w jego wyobraźni, która pracowała usilnie nad stworzeniem poszlak, obciążających dziewczynę. To przenoszenie się z miejsca na miejsce, te stosunki z podejrzanym anarchista-Niemcem, ukrywającym znajomość języka rosyjskiego, ta natrętna chęć zawarcia bliższych stosunków z Kotowskim — dawały dużo do myślenia. Ale sam Czyżewski rzucił słowo, które

TEOFIL WOJSZWIŁO.

KARYERA JANKA.

27

Odprowadził Brucht do jej domu na Vogelsangweg, zaledwie odpowiadając na jej pytania, potem znów skręcił na dół, do miasta, wstąpił do pierwszej napotkanej restauracyi i tam przesiedział prawie do północy nad ówiarstką kwaśnego miejscowego wina, którego prawie nie tknął.

Kiedy powrócił do domu, Kotowskiego jeszcze nie było. Przekonał się o tem, zajrawszy do jego pokoiku. — „Lekeya“ — rzekł sam do siebie, uśmiechając się złośliwie. — A zresztą, cóż mię to obchodzi? — pomyślał, zżymnąwszy się na wspomnienie sceny, jakiej mimowoli stał się świadkiem tam, na wybrzeżu.

XIV.

Lafirynda.

Bał się udać, choć agitacya Janka nie odniosła wielkiego sukcesu. Miał zamało znajomości wśród Rosyan, zresztą nie umiał im trafić do przekonania. W każdym razie zapoznał się z całą gromadką studentów i studentek rosyjskich, z których się jednak na bal zjawiła tylko „delegacya rosyjska“, jak nazwał obecnych Rosyan Czarnecki, obliczywszy, że ich jest wszystkiego dziewięćcioro.

— Poczekajcie, dranie! — mówił — będziecie urządzali jaką szopkę, to wam wy-

ślemy delegacyę z jednego faceta — dla zdokumentowania międzynarodowej solidarności...

Było coraz przestronniej, bo publiczność szwajcarsko-niemiecka, a za nią i wszyscy starsi opuścili już lokal restauracyjny, w którym się bał odbywał. Zmęczeni muzycanci urządzali coraz większe przerwy między jednym a drugim tańcem. Potworzyły się grupki rozmawiających o różnych sprawach, które nie miały żadnego związku z balem.

W jednym z bocznych pokoiów zebrało się kilkanaście osób, tworząc chór improwizowany, nie tyle zgodny, co głośny. Minnert, czerwony, spocony, dyrygował, zabawnie kiwając się i łapiąc co chwila za spodające mu z nosa binokle. Śpiewano po polsku, po rosyjsku i po ukraińsku, niemilosiernie kalecząc wymową rosyjską dźwięki języka Szewczenki. Zaintonowano wreszcie pieśń gruzińską „Dżamije“, bardzo popularną w zuryjskich kołach studentckich.

— Prędzej, prędzej! — wołał Minnert, rozpaczliwie wymachując obydwoma rękami, a Bułgar Todorow wydawał tak potężne dźwięki basowe, że niemal zagłuszał piskliwy głos studentki-Rosyanki, wrzeszczącej fałszywie nad samym uchem Janka.

— Wierka, daj spokój! — mitygowała ją koleżanka, ale bez skutku.

Skończono wreszcie pieśń gruzińską.

— „W ni-i-iz pa ma-a-a-tusz-kie-e-e pa Wołgie...“ — zanucił ktoś z Rosyan i zaraz przyłączył się do niego cały chór. Bujna melodia nadwołżańskiej pieśni rozbójniczej wypełniła

mały pokoi i wydarła się z niego na salę, gdzie panował gwar głośnych rozmów. Kilka osób podążyło w kierunku, skąd dolatywały odgłosy pieśni. Za ich przykładem poszli inni i oto na progu i przed progiem pokoiku, w którym się mieścił chór improwizowany, skupiło się całe mnóstwo młodzieży.

Oklaskiwano śpiewających, co ich zachęcało do coraz to nowych popisów, aż wreszcie położyła im kres przygrywka do walca, który się miał zaraz rozpocząć. Słuchacze tłumnie podążyli na salę, znalazła się tam i część chóru, który w ten sposób zakończył swe istnienie.

— Coś zanedto koło tej Fadiejewej nasz Kotowski się uwija — zauważył Czyżewski, patrząc na wirujące pary.

— To wy znacie Fadiejewą? — zagadnął go Janek, do którego właśnie zwrócił się ze swą uwagą emigrant.

— Jeszczeby też nie! Znam ją z Monachium. Wyjechała stamtąd do Genewy, bo musiała wyjechać: jakiś facet otrul się tam z jej powodu. Ale i w Genewie widać nie długo popasała. Teraz tu się znowu kręci...

— Studjuje, zdaje się filozofię — wtrącił Janek.

— Nie wiem ja, co ona tam studjuje, ale spotkałem ją tu kiedyś z Wechslerem — jest tu taki Niemiec, niby anarchista, niby socyalista. Otóż ten Wechsler grubo mi się nie podoba. Przekonałem się, że rozumie po rosyjsku, choć ukrywa to starannie. Nie dąlbym głowy za to, że nie jest szpiclem.

— Rosyjskim?

by parlament odrzucił planowane prawo wyjątkowe przeciwko zebraniom, obradującym w języku nieniemieckim.

Działalność związków zawodowych w kierunku podniesienia stopy życiowej klasy robotniczej w Niemczech, której skuteczność uznają wszystkie prawie partie polityczne, a nawet rząd, zostałaaby w prowincjach z dwujęzyczną ludnością przeważnie w niezmiernie dotkliwy sposób, gdyby utrudniono jeszcze bardziej zebrania nieniemieckich robotników, gdyż organizowanie tych robotników jest i tak, bez prawnych ograniczeń niezmiernie uciążliwe.

Wrocławski kartel związków robotniczych zwraca się do wszystkich zorganizowanych robotników z dwujęzyczną ludnością, nie tylko do wolno-zorganizowanych, lecz i do związków chrześcijańskich i hirsz-dunkerskich z wezwaniem, by przyłączyli się wezas do tego protestu, by zawczasu odeprzeć planowane zamachy na koalicyjne prawo nieniemieckich robotników.

Żywo również wzięła się do organizowania protestu bratnia nasza organizacja, polska partya socjalistyczna zaboru pruskiego, wydając w tej sprawie wielkie odezwy w 130 tysiącach egzemplarzy, organizując wszędzie, gdzie tylko są polscy robotnicy, od Bremy i Altony, robotniczych ognisk w Westfalii, aż po Śląsk Górny i Poznańskie, masowe wiece-protesty.

W przededniu zwołania nowej sesji trójklasowego, hakatystycznego sejmiku pruskiego, w przededniu przedłożenia parlamentowi nowych praw wyjątkowych przeciw robotnikom polskim, rząd pruski zaczyna poważnie myśleć o nowym bezprawiu — wywłaszczeniu Polaków.

Zawsze dobrze poinformowany, uważany za organ półoficyalny „Local Anzeiger” berliński w tej sprawie niedawno pisał: „Konieczność zdobycia prawa wywłaszczenia wobec polskiej ziemi staje się coraz gwałtowniejszą, o ile obstawać ma się przy zasadzie dotychczasowej antypolskiej polityki. Można uważać za stwierdzone, że ministrowie pruscy przekonani są o konieczności tego środka wojennego i że nie znaleźli dróg innych do przeprowadzenia antypolskiej polityki, ponieważ takowe trudno w ogóle znaleźć”.

Pomimo tego, iż w sejmie pruskim znajduje się dosyć dużo zwolenników wywłaszczenia Polaków, to jednak nie mając pewności, czy projekt takiego prawa znajdzie większość sejmową, rząd powstrzymuje się od przedłożenia go sejmowi. Widzimy więc, że hakatystyczny rząd pruski, nie bacząc na zupełne bankructwo dotychczasowej polityki antypolskiej, inspirowany przez kamaryllę, składającą się z osobników Moltke Lynar Eulenburg i innych, narusza nawet konstytucję, aby tylko zgnieść zniechęconych Polaków.

Wyjęty z pod prawa, znieprawiony duchowo przez hakatystyczną szkołę, coraz silniej krępowany jest siecią praw wyjątkowych górnośląski górnik i chłop poznański. Nowela osadnicza z roku 1904, która wbrew prawu o przesiedlaniu się, wbrew przepisom kodeksu cywilnego, wbrew konstytucji pruskiej, wbrew konstytucji Rzeszy, uniemożliwia chłopom i robotnikom polskim osiedlanie się na własnej ziemi, ustawa o zebraniach, pozbawiająca lud polski prawa zebrania, a w ten sposób i stowarzyszania się, wreszcie wywłaszczenie posiadaczy polskich — oto słupy polityczne cierniowej drogi, którą ciągnie lud polski w zaborze pruskim.

to wszystko tłómaczy doskonale: lafirynda! Zresztą przecież i z Monachium wyjechała na skutek jakiejś awantury. W każdym razie źle jest, że się Kotowski wpłatał w miłość z Fadięwą. Bo chyba jej nie kocha na seryo, tak jak on Marynię. Też porównanie! Janek odezwał, że samo zestawienie Maryni z Fadięwą było obrazą dla jego ukochanej dziewczyny i przykro mu się jakoś zrobiło.

Właśnie tuż koło niego przelatywała Fadięwa, wsparta na ramieniu Strugalskiego. Była prześliczna. Obcisła, czerwona bluzka uwidniała jej bujne kształty, błada zwykła twarz była mocno zaróżowiona, oczy zagwiliły się gorącym blaskiem, a z poza rozchylonych warg lśniły w rozkosznym, mdlejącym uśmiechu dwa rzędy równych, oślepiająco białych zębów.

— Hurysa! — pomyślał Janek, śledząc odlatującą się studentkę wzrokiem, pełnym zmysłowego zachwytu, i poczuł nagle, że ktoś uważnie na niego patrzy. Podniósł głowę i spotkał się ze spojrzeniem Kotowskiego, które mówiło wyraźnie: „A co? ładna? podziwiasz? Tymczasem ona jest moją, do mnie jedynie należy”. W czarnych oczach Kotowskiego odbijała się duma tryumfującego samca i nic więcej. — Stanowczo on jej nie kocha — powiedział sobie w myśli Janek, i przekonanie to sprawiło mu wielką ulgę.

Dźwięki walca zamilkły. Muzykanci zabrali się do składania nut i instrumentów. Bal się skończył. Studenci poprzynosili koleżankom okrycia na górę i reszta uczestników „balu

W odpowiedzi „urodzeni” przywódcy narodu, jak pan Turno, wskazują na ugodę z rządem pruskim, jako na jedyną drogę postępowania politycznego, zaś nasi „ludowy-demokraci” na wiecach przysięgi prawie składają, iż żadnych złych zamiarów względem Rzeszy niemieckiej nie mają, że są lojalnymi poddanyymi „Liebchena” II. *)

*) Mowa posła Nieralskiego na wiecu w Katowicach w dniu 17 listopada r. b.

Z DUMY.

Chomiakow o autonomii Polski.

Prezes trzeciej Dumy, Chomiakow, w rozmowie z jednym z dziennikarzy rosyjskich w następujący sposób sformułował swój pogląd na sprawę autonomii Polski:

„Trzeba się najpierw porozumieć, jak należy pojmować autonomię. Jeżeli rozumie się pod nią utworzenie drugiej Finlandy, tj. osobnego państwa w państwie, to prędzej zgodziłbym się na zupełne odłączenie Polski. Oczywiście, nie jestem stronnikiem polityki rasyfikacyjnej, ani dążeń do asymilacji; potępiam też wszelkie ograniczenia i skrupowanie w dziedzinie przejawów kulturalnych i narodowościowych poszczególnych narodowości. Moim zdaniem, są to wszystko zabiegi bezowocne. Zasymlować Polskę — toż samo, co zasymlować Chinę. Praca nietylko bezowocna, ale i szkodliwa, ponieważ asymilacja nie da nic innego, oprócz nienawiści. Polaków nie można mierzyć tą samą miarą, co innych. Mają oni wiele specjalnych interesów, będących następstwem warunków historycznych i geograficznych.

„Między innymi wspomnę o ich udziale w komisji agrarnej przy Radzie państwa. Kiedy zaczęła się dyskusja o wywłaszczeniu przymusowym, Polacy oświadczyli, że w Rosji jest ono potrzebne, co się zaś tyczy Polski, to — chcieli, aby im samym pozwolono u siebie rozwiązać tę kwestię. Wtedy prosiłem ich, czyby się nie dało mojej Syczewki przenieść do Polski, a mnie samego zrobić Polakiem...”

Sprawa polska w Dumie.

„Towarzysz” twierdzi, iż sprawa polska, tak samo, jak sprawa żydowska, oddana będzie inicjatywie Dumy. Ale w takim razie rząd oświadczy, iż autonomia, niedopuszczalna. Natomiast możliwe jest zniesienie niektórych ograniczeń, oraz rozszerzenie sfery języka polskiego w szkole. Znosi się też na walkę z propagandą polonizmu, prowadzoną (?) przez kościół.

Najważniejszą sprawą w Dumie,

kłótnia stoi obecnie na porządku dziennym jest kwestya adresu wiernopoddanego. Prawica chce podziękować carowi za nową ordynację wyborczą. Projekt adresu złożony przed październikowców, może być streszczony w następujących punktach:

1. Duma dążyć będzie do wprowadzenia w czyn zasad manifestu z dnia 30 października.
2. Duma ufa, że spełni przez to tylko wolę cesarską.
3. Duma ufa, że zdoła utrwalić łączność cesarza z narodem.
4. Duma jest przekonana, że akcja jej zdoła położyć kres panującej jeszcze anarchii i da możność rządowi przystąpienia do niezbędnych reform.

na wybory galicyjskie” opuściła lokal, w którym się ten odbywał.

— Chodźcie, Pacewicz, z nami do „Wiener Café”, na czarną kawę! — zaproponował Strugalski. — Idziemy tam całą bandą: Fadięwa, Kotowski, Minnert, Rybak...

— Nietylko na kawę, ale i na „Kniekebein” — poprawił go Kotowski.

— Dobrze, chodźmy! Ale coż to jeszcze za „Kniekebein”?

— Zobaczycie! Tylko chodźcie prędzej...

Uszeregowano się w pary i ruszono w kierunku „Wienerki”, gdzie wejście rozbawionej studenteryi z Kotowskim i Fadięwą na czele wywołało niemałą sensację, tem bardziej, że już wkrótce miało kawiarnię zamknąć.

Nowoprzybyli zasiedli przy dużym okrągłym stole i zażądali czarnej kawy oraz „Kniekebeinu”.

Janek siedział wprost naprzeciwko Fadięwej, przyglądając się pod światło szmaragdowo-rubinowemu likierowi, „uwieńczone” mu całem żółtkiem. Patrzył na nieco znużoną twarz studentki, na jej lekko podkrążone oczy i znowu zastanawiał się nad pytaniem, wywołanem nieokreślonemi podjęznaniami Czyżewskiego: czyżby naprawdę miała coś wspólnego z tajną policją rosyjską?

— O czym tak myślicie, Pacewicz? — spytała nagle studentka, bacznie wpatrując się w Janka.

(Ciąg dalszy nastąpi)

5. Duma sądzi, że dla dobra Rosyi należy przede wszystkim podnieść ekonomiczny dobrobyt Rosyi i zawarować to minimum swobody politycznej i obywatelskiej, bez którego niemożliwy jest prawidłowy wzrost Rosyi.

Ułożenie adresu zamierzono powierzyć adwokatowi Plewace, wobec tego jednak, że wyjeżdża on do Moskwy, pozostawiono mu tylko ostateczne zredagowanie.

Losy żydów w Rosji.

Ośławiony czarnoseciniec b. prof. uniwersytetu kijowskiego, członek Rady państwa Pichno opracował projekt do prawa w kwestyi żydowskiej; projekt ten prawica zamierza złożyć do rozpatrzenia Dumie. Zasadniczą podstawą projektu jest uznanie wszystkich żydów w Rosji za obcokrajowców (podobnie jak w Rumunii). Według pogłoszek, zanotowanych przez „Swobodnyja Mysli”, projekt ten uznania u ministra spraw wewnętrznych Stołypina, nie zyskał.

Koło polskie.

„Ruś” zaprzecza pogłosce, jakoby Polacy ubiegali się o udział w prezydium przez wybór jednego z nich na wicesekretarza. Nikt z Koła polskiego godności tej przyjąby nie chciał.

Szpiega wyrzucają.

Przewodniczący komisji sprawdzania mandatów poselskich zrobił uwagę ośławionemu posłowi-szpiegowi Schmidtowi, że najlepiej byłoby, gdyby sam on zrezygnował z mandatu poselskiego.

Petersburg. (Pet. ag. tel.). Posiedzenie Dumy otwarto wczoraj o godz. 2 popoł. Duma przystąpiła do zbadania wyborów i zatwierdziła przeszło 300 mandatów.

Peterburg. (Tel. ag. pet.). Duma przystąpiła dziś do wyboru pomocników sekretarzy. Wybrano między innymi trzech przedstawicieli opozycji, wśród nich kadeta Czełnokowa. Były sekretarz drugiej Dumy Cztingarew oświadczył imieniem kadetów, że kadeci wybór Czełnokowa zaaprobowali tylko pod tym warunkiem, że będzie on pierwszym pomocnikiem sekretarza.

Gdy przystąpiono do wyboru pierwszego pomocnika sekretarza, został nim członek prawicy Samizłowski. Poseł Czełepowski wołał do kadetów: „Siedziacie na ławach, na których na wiosnę siedzieli mordercy cara”. (Poruszenie na lewicy). Prezydent grozi odebraniem mu głosu.

Poseł Czełnokow oświadcza, że wyboru nie przyjmuje.

Prezydent zawiadamia, że wręczono mu protest przeciw jego postępowaniu, ale protestu tego nie odczyta. (Burzliwe oklaski na prawicy i w centrum).

Następnie jednogłośnie uchwalono wniosek o wypracowanie projektu adresu do cara. Celem zredagowania adresu wybrano komisję z 18 członków. Polacy przy obradach nad adresem obecni byli w sali.

Posiedzenie zamknięto; następne jutro.

Przegląd polityczny.

Demonstracje drożyniane w Czechach nie ustają, a rząd ma przeciw nim jeden środek: bagnety żandarmskie. W Kładnie zgromadziły się w ciągu bieżącego tygodnia tysiące ludzi na ulicach; miasto obsadziło 100 żandarmów, którzy rozprędzali bagnetami tłumy, mimo że tow. Zapolocky uspokajał ludzi, wskazując na akcję sojalistów w parlamencie. W Przbymie zebrało się przed starostwem 4000 górników, którzy wysłali do starosty deputację; także Rada miejska przekazała sprawę drożynną się zając. W Rakonicach odbyły się tłumne demonstracje na rynku; w Semilu zgromadziło się we wtorek na rynku przeszło 5000 ludzi, do których z balkonów przemówił tow. Kulicka; we czwartek urządzili robotnicy strejk jednodniowy dla odwołania zgromadzenia, na którym referował poseł tow. Jarosz. W Pardubicach odbyło się w Domu robotniczym tak tłumne zgromadzenie, że wiele ludzi musiało stać na ulicy. W zgromadzeniu wzięli też udział urzędnicy. Także w Schlau, Laun, Kaurim, Tyrnawie i t. d. odbywają się ciągle zgromadzenia i demonstracje.

Kongres socjalnej demokracji Prus rozpoczął się 21 listopada w Berlinie. Główną sprawą, będącą na porządku dziennym, jest sprawa reformy wyborczej do sejmiku. Przy poprzednich wyborach socjalna demokracja zdobyła w Prusiech 314.000 głosów, ale ani jednego mandatu. Taki jest ten najohydniejszy ze wszystkich europejskich systemów wyborczych!

Obecnie towarzysze niemieccy są zdecydowani nawet uciec się do nadzwyczajnych, niebywałych jeszcze w Niemczech sposobów walki.

Towarzysze! Rozszerzajcie prasę socjalistyczną! Abonujcie „Naprzód”!

Rada państwa.

(Telefonem).

Wiedeń, 22 listopada.

Przedłożenia rządowa.

W Izbie posłów minister skarbu przedkłada projekt ustawy o uwolnieniu od stempli i należności bezpośrednich funduszy, uchwalonych z okazji jubileuszu cesarskiego.

Minister kolei przedkłada projekt ustawy o budowie kolei z Krainy do granicy dalmackiej.

Ukonstytuowanie się komisji.

Prezydent zawiadamia, że komisja podatkowa ukonstytuowała się, wybierając przewodniczącym p. Konstantego Lewickiego; w komisji sanitarnej p. Dietzius został przewodniczącym, a p. Gold i tow. Kunicki sekretarzami.

Wnioski.

Poseł Silberer i tow. zgłaszają wniosek nagły w sprawie cofnięcia podwyższonych opłat pocztowych.

Poseł dr Adolf Gross i tow. zgłaszają wniosek nagły w sprawie pomnożenia środków obrotu celem zaradzenia brakowi gotówki. Wnioskodawca wzywa rząd do poczynienia zarządzeń, aby z zapasów kasowych, względnie z pieniędzy podatkowych dał instytucjom finansowym poszczególnych krajów do dyspozycji za procentem gotówkę, przyczem banki krajowe, Kasy oszczędności i w ogóle wszystkie na zysk nieobliczone instytucje, o ile to będzie możliwym, znaleźć mają uwzględnienie. Przytem należy uwzględnić okoliczność, że Galicja z powodu braku gotówki i połączonego ztem a nieuzasadnionego braku kredytu najbardziej jest dotknięta.

Poseł Ochrymowicz zgłasza wniosek o

zmianę ustawy prasowej,

względnie przynajmniej zniesienie zakazu kolportażu.

Poseł Kuryłowicz zgłasza wniosek o przyznanie dyet dla sędziów przysięgłych.

Po odczytaniu interpelacji, między innemi posła Wójcika w sprawie zamknięcia granicy celem **wstrzymania importu mleka do Krakowa** (Zwracamy uwagę ludności Krakowa na ten zamach posła powiatu krakowskiego. Przez zakaz sprowadzania mleka z Królestwa nastąpi znaczne podrożenie mleka w Krakowie, co wyborców Wójcika z gmin podmiejskich także powinno zainteresować. Przyp. Red.) — nastąpiły dalsze rozprawy nad nagłym wnioskiem tow. dra Rennera w celu **zapobieżenia drożyznie**. Posiedzenie trwa dalej.

Przeciw klerykalizowaniu uniwersytetów.

Wiedeń. (Tel. wł.). Prof. Masaryk przygotowuje wniosek nagły, w którym wzywa się rząd o danie gwarancyi przeciw żądaniu chrześcijańsko socjalnego stronnictwa sklerikalizowania uniwersytetów i przeciw zagwarantowanej ustawami zasadniczymi wolności nauczania i sumienia.

Wniosek ten przedłożony zostanie do podpisu wszystkich posłów-profesorom uniwersytetów bez różnicy narodowości; oprócz tego podpiszą go socjalni-demokraci i opozycyjni Czeši.

Komisja ugodowa.

Wiedeń. Komisja ugodowa załatwiła wczoraj artykuły 15, 16, 17 i 18.

W ciągu dyskusji nastąpiła przerwa z powodu wniosku posła Kurandy, który wskazuje na doniesienia dzienników, jakoby dr Wekerle podczas wczorajszej audyencji otrzymał sankcję przedwstępna dla ustawy ugodowej miałyby wejść w życie w drodze rozporządzenia; zapytuje więc rząd, czy wiadomośc ta jest prawdziwą i chce się dowiedzieć o treści tej ustawy.

Poseł tow. Ellenbogen zaproponował ze względu na ten wniosek przerwać posiedzenie, aby dać bar. Beckowi możność odpowiedzi na to zapytanie.

W głosowaniu nad tym wnioskiem okazał się brak kompletu.

Po ponownem podjęciu posiedzenia zjawił się bar. Beck, a przewodniczący dr Kramarz podał do wiadomości, że baron Beck na początku piątkowego posiedzenia na to pytanie da odpowiedź.

Przeciw drożyznie.

Wiedeń. Ze względu na ciągły wzrost cen środków żywności, zamierza minister rolnictwa w najbliższym czasie zwołać konferencję, celem zastanowienia się, w jaki sposób temu zapobiedz. W konferencji mają również wziąć udział zastępcy komitetów, które powołane są do zastępowania interesów konsumentów.

KRONIKA.

Kraków, 22 listopada.

Nowiny krakowskie.

Z Uniwersytetu ludowego. Staraniem krakowskiego oddziału Uniwersytetu ludowego odbędzie się w niedzielę, 24 b. m., wieczorek listopadowy z następującym programem:

- 1) „Pieśń pracy“, „Na placówce“ odśpiewa chór „Ogniska“.
- 2) O powstaniu listopadowym, odczyt, wygłosi Boleśław Limanowski.
- 3) „Do matki Polki“ i „Śmierć pułkownika“ A. Mickiewicza, wypowie J. Sokoliz.
- 4) Z „Kordyana“ Słowackiego, wypowie p. Chaberski, ze szkoły dramatycznej M. Przybyłowicza.

Wstęp 40 halery.

Wieczorek odbędzie się w sali wykładowej w Muzeum techniczno-przemysłowym przy ul. Franciszkańskiej, o godz. 7 wieczorem. Bilety można nabywać wcześniej w bibliotece Uniwersytetu ludowego, Szewska 16.

Zapowiedziany w programie na dzień 24 b. m. wykład profesora Tadeusza Pazdanowskiego został odłożony do stycznia.

Uniwersytet ludowy rozpoczął wykłady w stowarzyszeniach robotniczych i na przedmieściach: w Prądniku Czerwonym, Ludwinowie, Czarnej Wsi, Zwierzyni. Dotychczas wykładali pp.: St. Krauz („Skąd się wzięło życie na ziemi“), R. Minkiewicz („Rozwój świata“), Miński („O człowieku pierwotnym“).

W najbliższą niedzielę mówić będzie w Prądniku Czerwonym dr Kuźniar „O wulkanach“, w piątek w Czarnej Wsi dr Kiernik „Skąd się wzięło życie na ziemi“.

Wykłady te są nader licznie uczęszczane, chodzi na nie publiczność, która dotychczas nigdy nie słuchała wykładów.

Znowu aresztowanie emigranta rosyjskiego. Policja krakowska aresztowała na żądanie władz rosyjskich i odstawiła do sądu krajowego 40-letniego Bogumiła Dąbrowskiego z Mienia w gub. kieleckiej. Dąbrowski bawi w Krakowie już od 2 lat i był zajęty jako dozorca w zakładzie czyszczenia miasta. Policja rosyjska obwinia go, że w r. 1905 w Miechowie brał udział w zgromadzeniu, które zostało otoczone przez wojsko i z którego padły strzały, od których kilku żołnierzy zginęło. Dąbrowski przynajmniej się do udziału w tem zgromadzeniu, zaprzecza jednak, jakoby strzelał a tembardziej kogoś zabił.

Sądzymy, że w każdym razie zachodzi tu przestępstwo polityczne, spełnione w czasie najwyższego rozkwitu rewolucji w Rosji i wobec tego o wydaniu Dąbrowskiego Rosji nie może być mowy.

W usługach rzeźników. Na placu Matejki i Jabłonowskich sprzedają Piaseczanie tanie mięso, z którego korzystają przeważnie ludzie biedni, których nie stać na kupno mięsa w jatkach. Sprzedaż ta oddawna jest solą w oku pp. rzeźników; pamiętane są jeszcze przesławne, którym Piaseczanie w zeszłym roku ulegali. Teraz zaczyna się znowu nagonka na nich. Oto magistrat rozporządził, że sprzedaż mięsa w sobotę może się odbywać tylko do godz. 11 przed południem. Jeżeli się zważy, że robotnik otrzymujący wypłatę dopiero w sobotę wieczór, nie może w takim razie do godz. 11 przed południem kupić kawałka tańszego mięsa i ze względu na to, że w niedzielę janki są zamknięte, musiałby albo ku pieć w sobotę wieczór w drogiej jacie, albo w niedzielę w ogóle mięsa nie jeść, nie ulega wątpliwości, że rozporządzenie to skierowane jest przeciw biednym ludziom, aby ich pozabawić kawałka mięsa, które i bez tego prawie tylko w niedzielę je.

Pp. rzeźnicy widocznie w ten sposób chcą powetować sobie opust kilku halery, który musieli przynęcać, a magistrat idzie im jak zwykle na rękę.

Deputacja rzeźniczek z Piasków udała się dziś z petycją do prezydium miasta o coinięcie najnowszego ukazu; my z naszej strony zwracamy uwagę ludności, jak o jej potrzeby dba p. dr Leo, prezydent rzekomo całego miasta.

Strejk rzeźników żydowskich wybuchł dziś o godz. 10 rano. Ogłosili oni plakatami, że o skutek rozporządzenia namiestnictwa muszą trzymać janki w niedzielę zamknięte, a muszą je też ze względu rytualnych zamykać i w sobotę, wskutek czego od piątku rano do poniedziałku rano nie mogą sprzedawać. To zmusiłoby ich do podróżenia mięsa, a nie chcąc tego uczynić, chwycili się strejku.

Posiedzenia budżetowe magistratu odbywają się w dalszym ciągu. Wczoraj odbyło się dziewiąte posiedzenie, na którym załatwiono działy: V (bezpieczeństwo publiczne), IX (zdrowotność), X (dobroczynność) i XII (szkolnictwo). Dziś odbędą się 2 posiedzenia.

Ruch ludności za czas od 3 do 16 b. m. wykazuje, że urodziło się 91 osób, zmarło 116, z tego 4 na dyfteryę, 6 na szkarlatynę,

1 na dyfteryę, 29 na gruźlicę; samobójstw było 2.

Proces przeciw włamywaczom zakończył się wczoraj o godz. 10 w nocy następującym wyrokiem: Stefan Piech 5 lat, Józef Malik 3 miesiące ciężkiego więzienia, Władysław Maczek 5 dni aresztu, Władysław Pawlik 4 miesiące zwykłego więzienia, Piotr Maj 3 miesiące zwykłego więzienia, Kazimierz Bandura został uwolniony.

Ogień wybuchł wczoraj wieczór w domu na Małym Rynku l. 4, który straż pożarna prędko ugasiła. Na dach sąsiedniego domu wszedł dla przypatrzenia się akcyi ratunkowej pomocnik handlowy Józef Wójcik i spadł z dachu do klatki schodowej, przyczem odniósł ciężką ranę na głowie.

— **Znalezione damskie boa** do odebrania w administracji „Naprzodu“, Długa 5.

— **Repertuar teatru miejskiego w Krakowie.**

Piątek: „Cyd“, tragedia w 5 aktach T. Corneille'a, tłumaczenie St. Wyspiańskiego.

Sob. ta: „Narzęczona w depozycie“, komedia w 4 aktach P. w. l. Gavault i Rob. Charvay (nowość).

Niedziela o godz. 3 po południu: „Ożenie się nie mogę“, komedia w 3 aktach Al. hr. Fredry „Lita et Comp.“, komedia w 1 akcie Al. hr. Fredry (ceny znizone do połowy). O godz. 7 wieczorem: „Narzęczona w depozycie“, komedia w 4 aktach P. w. l. Gavault i Rob. Charvay.

— **Uniwersytet ludowy im. A. Mickiewicza**, ul. Szewska 16. l. p.

W sali Muzeum techniczno-przemysłowego (ulica Franciszkańska) w sobotę od godziny 8 do 9 wieczorem p. Konstanty Srokowski: „Teoria nowożytnego państwa“.

Czytelnia pism otwarta od godz. 11—1 i od 4—9, w niedzielę i święta od godz. 10—1 i od 4—9. Biblioteka otwarta od godz. 12—1 i od 4—9, w niedzielę i święta od 10—1. Biuro otwarte od godz. 5—7 prócz niedziel i świąt. Archiwum społeczne.

Nowiny lwowskie.

Samobójstwo. Onegdajszej nocy odebrała sobie życie przez otrucie morfiną panna Marya Teclówna, nauczycielka, zamieszkała przy ul. Mochnackiego 31. Przybyła do swego mieszkania i prosiła domowników, by jej rano o zwykłej porze nie budzono, bo jest bardzo cierpiąca. W nocy napisała listy pożegnane i zażyła sporą dawkę morfiny. Rano tłumione jęki nieszczęśliwej młodej kobiety poruszyły domowników i zniewoliły ich do udzielenia desperatce ratunku. Wezwano na tychmiast pogotowie ratunkowe, ale pomoc lekarska była już spóźniona. Panna Tecl, odwieziona do szpitala, zaraz tam umarła.

Długoletnia choroba piersiowa popchnęła zmarłą do tego rozpaczliwego kroku.

Śmierć przy pracy poniósł 24-letni blacharz S. Kurzer. Przy pobijaniu dachu domu przy ulicy Leszczyńskiego l. 28 spadł z wysokości I-go piętra na bruk i roztrzaskał sobie głowę.

Przesilenie pieniężne na rynku lwowskim najpierw odbiło się na przemyśle budowlanym i związanym z nim rękodzielni. Przemysł budowlany znalazł się w bardzo trudnych warunkach i zaczynają się już ofiary. Onegdaj zawiesił wypłaty badawczy Bronisław Bauer. Pasywa wynoszą 900.000 K, aktywa dochodzą do 600.000 K.

Sprawę a la Orłowski ma znowu Lwów w mniejszym formacie. Niejaki Władysław Hofman, elegancki młodzieniec, po trafieniu p. Anielę Seidler tak opętał, że straciła dla niego cały majątek, poczem dostała obłąkania i umarła. Hofman poznał się z S. pod pozorem kupna jej kamienicy, zawiązał z nią stosunek miłosny i na hulanki przeszedł cały jej majątek.

Z zaboru rosyjskiego.

Aresztowania w Warszawie. Agenci „ochrony“ aresztowali 123 osób pod zarzutem należenia do frakcyi rewolucyjnej P. P. S. Po między aresztowanymi znajdują się podobno — jak donoszą dzienniki warszawskie — członkowie „sztabu piątki“, organizującego napady; osoby biorące udział w napadzie na pociąg na 11 wiorście kolei warszawsko-petersburskiej w miesiącu sierpniu r. b.; do Niemani zabójcy strażników ziemskich na Nowem Bródnie; uczestnik zamachu na pomocnika komisarza Konstantinowa; członkowie wojenno-rewolucyjnej organizacji; osobnik podejrzany o udział w napadzie na filię pocztową przy ulicy Wspólnej i t. d. Podobno jeden z aresztowanych, buchalter, był w partii instruktorem organizacji bojowej.

Teror ekonomiczny w Królestwie nie ustaje. We środę o godz. 9 nastąpił w Warszawie wybuch bomby, podłożonej pod drzwi mieszkania kupca Fronta; ofiar nie było.

We czwartek po godzinie 2 po południu do sklepu gotowych ubiorów męskich Hofmberga na rogu ul. Świętokrzyskiej i Jasnej w Warszawie rzucono niezwyklej siły bombę. Całe urządzenie sklepowe uległo zniszczeniu; z zewnątrz sklepu dochodziły rozpaczliwe krzyki rannych. Z pobliskiego zarządu żandarmerji wybiegli żandarmi i żołnierze u zbrojeni w karabiny. Miejsce wybuchu w jednej chwili zostało otoczone silnym kordonem policyantów i żołnierzy.

Na chodniku przed sklepem leżał raniony domniemany sprawca zamachu, niejaki Hersz Goldstein. Znalezione przy nim rewolwer i naboje. W sklepie ranieni zostali subjekci: Szlingbaum (w agonii odwieziono go do szpitala), Drumlewicz, oraz syn właściciela sklepu, Hoffenberg. Rany ich są bardzo ciężkie.

Na miejsce wypadku przybyły dwie karetki pogotowia ratunkowego z lekarzami. Rannych odwieziono do szpitala św. Rocha. — Goldsteina pod silnym konwojem ustawiono do cytadeli. W mieszkaniu jego zarządzone bezzwłocznie rewizje. Na miejsce wypadku przybył pomocnik generał-gubernatora w wydziale policyjnym generał Utgof.

Aresztowanie całej rodziny. We wtorek dokonano rewizji w Warszawie w mieszkaniu p. Niedzwiedzia przy ul. Złotej 46, poczem zaaresztowano cztery osoby, które odprowadzone pod konwojem do ratusza.

Rewizje w pociągach. W ostatnich czasach w pociągach kolei nadwolańskiej żołnierze dokonywają rewizji, kontrolując zarazem bilety. Wszystkich, którzy nie mają biletów, zapytują o paszport, a gdy kto go nie posiada, zostaje aresztowany. Podczas takiej rewizji pod Wolbromiem zaaresztowano 150 osób, pod Końskiem 80 i pod Jędrzejowem 120 osób.

Walka z pracą kulturalną. Z Płocka donoszą, iż czasowy generał-gubernator wojenny polecił zawiesić wykłady w tamtejszym uniwersytecie dla wszystkich do czasu otrzymania pozwolenia od władzy naukowej warszawskiej.

Z caratu.

Walka z rewolucjonistami w Rydze. Gdy policja w nocy 17 listopada chciała zarządzić rewizję w pewnym mieszkaniu w Rydze i zaczęła dobijać się do drzwi, gospodyni domu 57-letnia Łotyszka Tomson krzyknęła przez drzwi: „Bez walki nie poddamy się!“ Natychmiast z okien i przez drzwi mieszkania, znajdującego się na IV. piętrze, rozpoczęła się gwałtowna strzelanina. Zawezwano polięmajstra, który przybył wraz z naczelnikiem tajnej policji i oddziałem policyi w pancerzach. Policja zaczęła ostrzeliwać mieszkanie — ze strychu (przez sufit) i z sąsiedniego mieszkania przez ścianę. Rewolucyoniści, śpiewając pieśni rewolucyjne, nie myśleli nawet o poddaniu się. Wreszcie o godz. 4 nad ranem udało się policyi wtargnąć do mieszkania, w którym znaleziono 4 zabitych i 6 zranionych; w tej liczbie 2 kobiety. Znalezione brzońki i mauzery były tak rozrzucone, że trzymać je w rękę było rzeczą niemożliwą; dano z nich bowiem około 700 strzałów. Z liczby policyantów jednego tylko zraniono.

Ze świata.

Papież przeciwko teologom-modernistom. Po „Syllabusie“, który teoretycznie potępił wszelakie, jak się wyrażał, błędy w dziedzinie dogmatycznej, wydał papież obecnie nowe pismo, zwane „Motu proprio“, w którym grozi karami tym, którzy w błędzie trwać będą.

Oczywiście dziś nie mogą to już być kary, podobne do owych z epoki rozkwitu inkwizycji, gdy za pomocą tortur wykręcano, wyłamywano i wydzierano „chwasty“ — poczem je palono.

Rozciąga więc papież tylko ekskomunikę na heretyków oraz zaleca biskupom baczność w stosunku do nauczycieli-teologów, zwłaszcza zaś profesorów seminaryalnych, aby nie szerzyli oni „modernizmu“. Papież nakazuje dalej biskupom, ażeby nie wysławiali skłonność do błędów modernistycznych i wzywa ich, aby w swych dyceyjach zakazali czytania i sprzedaży (?) książek, propagujących „modernizm“.

Proces Nasi'ego. Oskarżony Nasi zgłosił do senatu prośbę, aby w czasie jego nieobecności nie stawiano przed domem jego agentów policyjnych. Senat zarządził, aby o ile możności rodzinie Nasi'ego nie czyniono przykrości. Gdy trybunał odrzucił szereg wniosków obrony, obrońcy złożyli obronę i opuścili salę. Nasi oświadcza, że postępowanie obrońców pochwała, bo postępowanie senatu sprzeciwia się ustawie; gdyby sprawa jego wróciła napowrót do Izby posłów, to musiałaby być załatwioną w jego obecności, bo aresztowanie jego jest nielegalne. W powód, że komisarz Izby deputowanych nie zgodził się na przeprowadzenie dochodzenia, jak tego żądali obrońcy, i on nie może uznać obiektywności sędziów. Nasi oświadcza, że nie jest pospolitym zbrodniarzem i żąda przeprowadzenia swej sprawy zgodnie z ustawami. Przewodniczący oświadczył, że stoi na straży prawa i że senat postąpił w myśl przepisów ustawy. Na tem rozprawę przerwano.

B. GABRYELSKA, Kraków, kupuje, sprzedaje, najmuje — fortepiany, pianina, harmonie i pianole krakowe i zagraniczne nowe i przebrane za gotow. — w sądach bez zaliczki.

TELEGRAMY

z dnia 22 listopada

Sprawa tow. Dobrodzickiej.

Wiedeń. (Tel. wł.) Poseł tow. Lieberman konferował dzisiaj z ministrem sprawiedliwości Kleinem w sprawie procesu tow. Dobrodzickiej. Przedstawił on ministrowi powody, które uniemożliwiają przeprowadzenie rozprawy przed sądem wiedeńskim, głównie z powodu trudności językowych, i zawiadomił ministra, że wniesie do najwyższego trybunału podanie o **delegowanie jakiegoś sądu w małym miasteczku galicyjskim**. Prosi więc ministra, aby z tytułu swego urzędu wpłynął na generalną prokuraturę w kierunku przyspieszenia załatwienia tego podania.

Minister wysłuchał z zajęciem wywodów posła Liebermana, który liczy na **pomyślne załatwienie swego podania**. Jeżeli to nastąpi przed wtorkiem, odpadnie debata nad wnioskiem nagłym Stapińskiego i interpelacją tow. Liebermana.

Ustawa upelnomocniająca dla ugody.

Budapeszt. (Węg. biuro kor.) Dzienniki donoszą, że Wekerle dzisiaj z Izby posłów przedłoży ustawę upelnomocniającą w sprawie wejścia w życie ugody. Komisje izbowe gospodarcza i finansowa zostały na dzisiaj zwolnione dla obrad nad tem przedłożeniem.

Budapeszt. Po otwarciu posiedzenia przez prezydenta Justha prezydent ministrów Wekerle przedkłada projekt ustawy, upoważniającej rząd do załatwienia ugody. (Okłaski).

Nastąpiła dalsza dyskusja nad autonomiczną taryfą cłową. Przemawiają wyjącznie posłowie chorwacy.

Trzęsienie ziemi.

Reggio di Calabria. Wczoraj rano o godz. 3 w miejscowościach już kilkakrotnie nawiedzonych trzęsieniem ziemi, ponowiła się katastrofa; toż samo po południu o godzinie 3:35. Ludność ogarnęła panika. Deszcz leje strumieniami.

Demonstracje studenckie.

Barcelona. Słuchacze farmacji urządzili wczoraj demonstrację i nie dopuścili innych studentów na wykłady uniwersyteckie. Uniwersytet i szkoły średnie są zamknięte. Kilkakrotnie przyszło do bójek. Uniwersytet będzie dzisiaj otwarty pod osłoną policyi.

Prześladowanie emigrantów rosyjskich w Prusiech.

Berlin. (Tel. wł.) Policja rozpuszcza pogłoski, że u uwiezionej socjalisty rosyjskiego Mirskiego znalazła kufer o podwójnem dnie, który zawierał 200 palników elektrycznych, materyały wybuchowe i czarny proch.

W ostatnich dniach wydano z Berlina 29 studentów rosyjskich, tworzących socjalno-demokratyczną grupę pod przewodnictwem Grosznikowa. Jednego studenta aresztowano pod zarzutem należenia do tajnego stowarzyszenia.

Znowu wyspa w Kijowie.

Kijów. Aresztowano konferencyę ukraińskiej organizacyi socjalno-demokratycznej „Spilka“. Przy aresztowanych (tow. Gukow, Iritow, Urycki i Umańska) znaleziono rozmaite protokoły, sprawozdania itd.

Ze stowarzyszeń i zgromadzeń

* **Wielka zabawa p. t. „Na złamanie karku!“** w p. łączen u z **humorystycznym przedstawieniem** odbędzie się w niedzielę 8 grudnia w Związku stow. rob. (Wiślna 5). Początek o godz. 8 wieczorem. Wstęp 60 h.

* **Chór robotniczy w Krakowie.** Ze względu na koncert lud wy dnia 15 grudnia uprasza się szanownych śpiewaków o bezzwzględne regularne uczęszczanie na róbę Chóru.

* **Zabawa taneczna siolarzy** odbędzie się w sobotę 23 b. m. w Związku stow. rob. w Krakowie, ulica Wiślna 5, II p. Początek o godzinie 8 wieczorem. Wstęp 50 h.

* **Zabawa taneczna drukarzy krakowskich** odbędzie się w niedzielę 24 b. m. w lokalu stow. „Ognisko“ (Rynek gł. 12, III. p.) Wstęp od osoby 60 h. Początek zabawy o godzinie 6 1/2 wieczorem.

* **Wiedeński oddział Uniwersytetu ludowego im. Ad. Mickiewicza.** W niedzielę 24 b. m. o godz. 3 1/2 po południu odbędzie się w sali restauracyi „Lehrerhus“, VIII. Langegasse 20, wykład p. J. na Dąbskiego p. t. „Kwestya włosciańska w Galicyi“. Goście mile witalni!

Kursa telegraficzne.

Budapeszt, 22 listopada. Pszenica na październik 13:06 do 13:07. Pszenica na kwiecień 11 54 do 11 55. Żyto na kwiecień 12 18 do 12 19. Owies na kwiecień 8:71 do 8:72. Kukurudza na maj 7 66 do 7 67. Rżepak na sierpień 17:15 do 17:25. Wszystko za 50 klg.

Oferty mierne. Chęć kupna słaba. Uspokojenie spokojne. Pogoda: pochmurno.

Przepowiednia pogody.

Galicya zachodnia: Miejscami pochmurno, słabe wiatry, zimno, mgła.

Chętnie rekomendujemy wszystkim mającym oszczędność na względzie znany w Krakowie, Rynek Rynek gł. L. 14 (dawniej Eile) gdzie najlepsze i najtrwalsze kalosze i śniegowce oryginalne Petersburskie, Amerykańskie i innych fabrykatów po bardzo niskich i stałych cenach nabyć można.

Największy wybór obuwia męskiego, damskiego i dzieciennego.

największy magazyn OBUWIA
Alfred Fränkel Sp. kom. Zastępca: L. Steigler.

Ceny ogłoszeń w nagłówku.